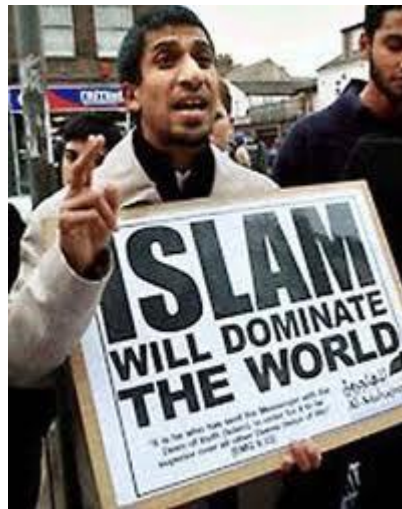

Politik - ZOG? Näe det är "IOG" vi skall passa oss för!

Muslimskt hot mot England

Fri översättning från danska av en artikel införd i tidskriften Danskeren nr 5, 1992, författad av Søren Espersen. Författaren är journalist och har å yrkets vägnar bott ett antal år i England och själv skaffat sig inblick i de muslimska invandrarnas angrepp på det engelska samhället och dess värderingar - och därmed perspektiv för att bedöma det som håller på att inträffa även i Danmark (och övriga Skandinavien, red anm.).

Om en organisation liknande Den Danske Förening hade skapats i England för 25-30 år sedan, hade den kanske kunnat bespara landet flera av de stora problem som nu tornar upp sig och numer hör till den obehagliga vardagen på många, många platser i England.

En enda röst höjdes, då den helt ohämmade invandringen till England kulminerade på 60-talet. Det var den dåvarande socialministern, professor **Enoch Powell**, som tydligare än någon annan insåg att Englands existens och framtid stod på spel - och sade det högt. Det blev hans fall.

Invandringen till Storbritannien har mycket att lära oss. Författaren har därför valt att ge exempel på det som nu hör vardagen till i England, och som kan komma att göra det även här, om nuvarande invandring - i synnerhet av muslimer - tillåts fortsätta med samma intensitet den har haft under de senaste åren.

Invandringen till England

Den engelska invandringen är berättelsen om hela storstäder och hela grevskap som helt ändrat karaktär. Den berättar om det orimliga inflytande muslimerna har skaffat sig i ett land, som i likhet med vårt eget har en lång tradition av demokrati och öppenhet och därmed en stor tolerans för andra tänkesätt. Detta i fullständig motsats till vad som utmärker islam.

I slutet av 40-talet - under inflytande av det lojala stöd britterna fått av sitt samvälde under andra världskriget - hade parlamentet i Westminster delat ut brittiskt medborgarskap till samtliga innevånare i samväldets nära 60 länder. Lagen ledde snabbt - inte minst i början av 50-talet - till en utomordentligt omfattande massinvandring från de otaliga kolonierna - från Västindien, Afrika och Asien - och inte minst från de muslimska länderna, varifrån invandrarna - i förhoppning om ekonomiskt välstånd för sig själva och sina familjer - förde in islam i Storbritannien.

Churchills tveksamhet

Winston Churchill, premiärminister i början av 50-talet, insåg detta självförvållade hot mot nationen och varnade för det. Men han fick aldrig tid att ändra beslutet om gemensamt medborgarskap för samväldet, eftersom han röstades bort från sitt ämbete redan 1955.

Ungefär samtidigt hade Churchill insett att hans politiska karriär definitivt var till ända. Han valde istället - i medvetande om att han redan gjort sin plikt mot fosterlandet - att ägna sig åt sina omfattande memoarer och sitt författarskap om andra världskrigets historia.

Enoch Powells enmanskampanj

Enoch Powell var 1962 som socialminister med om att stifta en ny lag som minskade invandringstrycket något genom att "British citizenship" delades upp i olika kategorier. Han hade upplevt hur stora delar av storstäder, hur hela kvarter hade förvandlats till invandrargetton och att utvecklingen var oroande.

Det avgörande talet höll han den 20 april 1968. Hans tal kostade honom karriären och gjorde honom till persona non grata i medierna i 20 år, tills man nu åter har börjat lyssna till honom. Han hade ju onekligen haft rätt i det han hann säga, innan den konservative partiledaren Edward Heath hann täppa till munnen på honom.

I synnerhet en mening gav upphov till invandringslobbys raseri. Powell sade: **"När jag skådar in i framtiden fylls jag av skrämmande aningar. Jag tycker mig i likhet med romarna se floden Tibern färgas av blod"**.

Yttrandefrihetens avskaffande

Det viktiga i Powells - nära nog enmanskampanj - var dock att framhålla att den "race-relations-bill" som Labourregeringen hade skapat och som skulle förbjuda all rasdiskriminering, ledde till att yttrandefriheten avskaffades - och till en orimlig särbehandling av invandrarna, varvid britterna på sätt och vis blev främlingar i sitt eget land.

Den omtalade "race-relations-bill" påminner i oroande grad om Danmarks paragraf 266b i straffloven (och svenska brottsbalkens kapitel 16, § 8, red anm.) som har skapat och skapar en märklig skevhet i debatten om invandringen. Dessa speciallagar är egentligen ganska överflödiga, då de endast upprepar det som alltid varit förbjudet här och i andra rättssamhällen: att förfölja och håna andra människor.

Men i stället betydde såväl den brittiska "race-relations-bill" som den danska paragraf 266b (och svenska brottsbalkens kap 16, § 8, red anm.) att genomdemokratiska samhällen, i grund och botten så gott som fria från rasismens motbudande yttringar, införde begreppet ras i lagstiftningen. Detta hade endast Hitler vågat tidigare.

Självcensur

Debatten i England förändrades också dramatiskt i och med införandet av den nya raslagen, och politiker såväl från Tories som Labour ålade sig en massiv självcensur i invandringsdebatten av fruktan att annars stämplas som rasister och därigenom bli utsatta för mediernas och invandringslobbys hets - samt dessutom av rädsla för att gå Enoch Powells öde till mötes.

Under mediernas och invandringslobbys skyddande parasoll frodades så islam under 40 år i Storbritannien i bästa möjliga jordmån. Ingen angrep ju muslimerna, när de drog nytta av diskriminering mot engelsmännen.

De packade sig samman i benhårda, fanatiska muslimska separatist rörelser i Bradford, Birmingham, Manchester och Leeds och nekade hårdnackat att smälta in i det normala brittiska livet och att delta i det brittiska samhället.

Islam blir en stat i staten

De skapade sina egna skolor och institutioner - allt medan de brittiska politikerna låtsades att problemet inte fanns och låtsades att integreringen av muslimerna gick som smort!

Det fanns inte någon i det brittiska samhället som reagerade på det som höll på att hända. Den muslimska "stat-i-staten" växte sig större för vart år, och tusentals unga giftasvuxna muslimer

vallfärdade i en ständig ström till Pakistan eller Arabien - eller varifrån nu deras föräldrar ursprungligen kommit - för att hämta sig hustrur till England - just så som sker i Danmark (och Sverige, red anm.) i dag. När männen väl fått uppehållstillstånd i England, stannade de där, och med deras hjälp kunde sedan ännu fler muslimer hämtas dit. De följdes av en himmelsk härskara av prelater och imamer som inte kunde stängas ute, de hade ju arbete ordnat, då de anlände, och kunde därigenom försörja sig själva!

De europeiska intellektuellas förräderi

En europeisk intellektuell kan vara kritisk mot i stort sett allt - och det är ju också den intellektuelles uppgift. Men i praktiken finns det inte några intellektuella som vill eller törs rikta kritik mot islam, och framför allt inte mot profeten Muhammed. Däremot brukar samma intellektuella rikta kritik mot centrala kristna trossatser, t ex Kristi gudomlighet.

En del av förklaringen till detta besynnerliga fenomen finner den franske filosofen Jean-Claude Barreau i många européers dåliga samvete för detta och föregående århundrades europeiska kolonialism - och påpekar så att det turkiska imperiet på Balkan och i Mellanöstern inte har efterlämnat något dåligt turkiskt samvete eller något krav på att dagens turkar ska känna sig särskilt skyldtyngda.

En annan förklaring finner Barreau i att många religionsforskare med islam som specialitet riskerar livslångt inreseförbud till de muslimska länderna, om de publicerar något som på minsta sätt är kritiskt mot islam eller Muhammed.

Det är ju som bekant knappast goda utsikter för Salman Rushdie heller, om han skulle få för sig att söka visum till muslimska länder! Det skulle i så fall vara om han själv älskvärt inbjöd ayatollorna att stena honom.

Debatten skapad av invandrare

Sagan om Salman Rushdie skapade den förnyelse av debatten i Storbritannien som länge varit önskvärd. Det är symptomatiskt att debattförnyelsen skulle komma från en invandrare som själv bekänner sig till islam. Debatten hade aldrig kunnat tas upp av en kristen, icke-invandrare, ty denne skulle omgående ha blivit stenad av sina egna långt innan muslimerna haft anledning att samla sten och utdela dödsdomen.

Sanningen är till på köpet den att Salman Rushdie, då han skrev sin bok, inte hade den ringaste aning om att den skulle ge honom problem, och att han givetvis inte skulle ha skrivit "Satansverserna", om han hade anat oråd.

Den nya femtekolonnen

För den brittiska befolkningen, som hittills hade betraktat islamisk fundamentalism och militarism som något hemmahörande i länder långt, långt borta, blev "Satansverserna" ett bryskt uppvaknande. Det blev med ens klart att man hade en femtekolonn långt inne på brittiskt territorium. Den här gången var det inte bara en skara störda irer med nazisympatier, utan denna gång var femtekolonnen en slagkraftig, massiv, homogen och livsfarlig grupp. Och det var inte endast en handfull av dem, det var miljoner!

Djupt inne på brittiskt territorium stod med ens miljoner villiga att med kropp och själ "försvara" islam, villiga att ställa upp till kamp mot yttrandefriheten - och viktigast av allt: var beredda att ta order av en åldring i medeltida kostymering, som hade sitt dagliga värv tusentals kilometer från Birmingham, Leeds och Manchester.

Det var denna femtekolonn politikerna i Westminster inte hade haft lust att upptäcka under de gångna årtiondena och som muslimerna själva med all önskvärd tydlighet plötsligt förde ut på gatorna i marscher, flammande bokbål i format som skulle ha fått Goebbels att jubla, genom bränning av Rushdie-dockor och med hot om att verkställa den dödsdom som fällts av ayatollan. Då man fick se allt detta - då var reaktionen otroligt nog inte att anhålla de orosstiftare som spred fruktan och terror på gatorna - reaktionen blev istället att skyndsamt gömma undan problembarnet. Salman Rushdie har nu levt under jorden i närmare fyra år, medan de personer som vidhåller dödsdomen och hoten mot Rushdies liv lever i bästa välmåga och fortsätter flinande att leda sina församlingar.

Fräckhet utnyttjar svaghet

Dessa personer - exempelvis ledaren av Englands muslimer, Kalim Siddiqui och den till islam omvända popsångaren Cat Stevens, som numera heter något jag inte minns, uppträder ännu efter fyra år i engelsk radio och TV och upprepar gång efter annan att dödsdomen mot Rushdie står fast. I BBC sade minsann Cat Stevens för endast några månader sedan att han betraktade Salman Rushdie som sin dödsfiende och att han själv utan tvekan skulle kunna skjuta ned honom, om de skulle råka mötas en dag.

Då Cat Stevens skulle lämna BBC efter TV-programmet, hade det samlats demonstranter utanför byggnaden för att visa sitt förakt för denna omvända anhängare av islam med för ändamålet tillverkade plakat och banér försedda med slagord för yttrandefrihet och mot nattsvart, reaktionär muhammedanism.

Polisen anlände till platsen. Märkligt nog inte för att arrestera Cat Stevens, som i ett offentligt medium just hade brutit mot lagen genom att hota en annan människa till livet (för detta brott kan man få upp till 10 års fängelse i England). Ó Nej, polisen kom för att skingra den lagliga demonstrationen och för att ge Cat Stevens lift hem. Jo, engelska Bobbies är verkligen hyggliga!

Invandringsproblemet är muslimerna

De brittiska muslimerna har samlats i stora koncentrationer i synnerhet i The Midlands, i Yorkshire och i London. Vare sig man väljer att tro på Whitehalls beräkningar om att det finns 1,8 miljoner muslimer i England eller på de muslimska ledarnas egna uppgifter som hävdar 3,5 miljoner, står det klart att flertalet av dem ursprungligen kommer från Pakistan, Bangladesh, Indien och arabländerna.

Muhammedanismen är i England den största invandrarreligionen. Den är också den enda som britten nu med rätta fruktar. Ett exempel på att detta inte har det ringaste att göra med "rasism" är att andra invandrargrupper som hinduer och kristna från Karibien - till och med rastafarianhängare från Karibien och Afrika - utan motsättningar har blivit en del av den brittiska vardagen, och representanter från dessa grupper har över lag klarat sig bra i det brittiska samhället. De hårt arbetande indierna fanns bland Margaret Thatchers mest trofasta anhängare. Thatcher själv utnyttjade också varje tillfälle att rosa hinduerna för det idoga arbete de utför - och har utfört - för att få hjulen att snurra i Storbritannien.

Det är inte där problemet finns! Problemet är och förblir muslimerna.

Det som hela tiden skiljer dem från andra icke-vita immigranter är fundamentalismen i deras religion, vilken hotar det brittiska folket. Ett citat från ledaren Dr Kalim Siddiqui, chef för det muslimska institutet för forskning och planering:

"När man upplever hur våra bröder i Iran och Irak är i färd med att röja upp i den västerländska kulturens skräp och trampa ned den avskyvärda västerländska kulturen, är det klart att vi vill att alla muslimska samhällen - var de än finns i världen - som plågas av samma otäcka smörja snarast möjligt ska renas".

Muslimskt "parlament"

Samme Kalim Siddiqui var föregångsman vid skapandet av Storbritanniens muslimska parlament, som nu är en realitet. Muslimerna skapade parlamentet i slutet av 1991 med ett enda syfte: att undergräva makten för politikerna i Westminster. Man brydde sig inte ens om att dölja att detta var syftet och huvudändamålet med "parlamentet", som när det samlades bekräftade sin lojalitet mot den numera avlidne ayatolla Khomeini i Iran - som man betraktar som den störste sedan Muhammed.

De opinionsbildande brittiska tidningarna beskriver hur "spännande" det är med denna nybildning. De mest intellektuella av tidningarna har numera sina egna "parlamentskorrespondenter", som intresserat följer och beskriver detta fundamentalistiska medeltida misch-masch som en intressant företeelse. Inte en enda - utom Paul Johnson på "The Mail" - har vågat bedöma detta "parlament" för vad det egentligen är: en ren och skär brottslig institution som den brittiska lagstiftningen inte lämnar något utrymme för, och som därför borde förbjudas, varefter ledarnas borde åtalas för landsförräderi och anstiftan till uppvigling. Men detta sker inte. Och det kommer inte heller att ske.

Kampen om skolorna

Utbildningsmässigt håller situationen på att bli helt ohållbar med de brittiska muslimerna. En lärarinna i Birmingham avskedades av föräldrarådet som till 85 procent bestod av muslimer, sedan hon nekat ta lektioner i hindi eller urdu. Hon har nu fått anställning på en skola i södra England, där föräldrarna inte har något emot att barnen lär sig engelska!

De föräldraråd som bildas i de muslimska områdena kommer naturligtvis att bli muslimska. Det talas om att muslimerna lugnt och stilla kommer att ta över dessa skolor. Och lika lugnt och stilla tvingas också barnen till den engelska ursprungsbefolkningen bort. Det sker oftast omärkligt - tills makten en dag till 100 procent ligger i händerna på muslimska präster, som sedan bestämmer schemat.

Urdu till engelska skolbarn

En engelsk mor blev något underlig till sinnes, då hon hörde sin lilla dotter, som går på en skola i Bradford, sjunga sånger på urdu. Modern, som i vanliga fall inte hade brytt sig mycket om föräldramötena, infann sig nästa gång inbjudan kom och fann att flertalet av föräldrarna var muslimer - och att föräldramötet mer hölls på urdu än på engelska.

Hon klagade över att hennes dotter lärde sig visor på urdu i stället för engelska sånger, och stämplades på mötet som "rasist". Nu var denna mor inte så lätt att sopa under mattan, så hon vände sig till tidningen och frågade om det var rätt att engelska barn skulle tvingas lära sig urdusånger. De nationella tidningarna tog upp saken, och alla - även de tillfrågade politikerna - var eniga om att det för visso inte kunde vara riktigt att barnen skulle sjunga och leka på urdumål, när nu engelska i många hundra år varit det språk som talats i England. Skolledningen och lärarna gick dock inte att rubba. De vägrade att ändra på den fina urdutraktionen bara för att en - säkert lite "smårasistisk" - engelska hade fått en fix ide. I synnerhet när den tokiga slynan framhärade och bad kommunstyrelsen att få flytta sin dotter till en annan skola, där hon kunde lära sig engelska - och engelska traditioner, sånger och engelsk litteratur, istället för urdusederna.

När det skedde ljud ett ramaskri: skolledningen och den samlade invandringslobbyn var skakad över detta uppenbara bevis på renodlad rasism. Man använde sig av allt sitt inflytande och all sin makt för att få det förvirrade fruntimret att ta reson.

Kommunstyrelsen - som ju också hade goodwill och turism att tänka på - var förskräckt över att man i kommunen hade en så enveten rasist som denna unga mor, som fortsatte insistera på att det var rimligt att man fick lära sig engelska i engelska skolor. Man beslutade därför omgående att det inte kunde bli tal om att den hysteriska kvinnan skulle få flytta sin dotter till en engelsk skola.

Nu trodde man att den heliga graven var väl försvarad - tills man nästa morgon kunde läsa i morgontidningarna att hon hade skaffat sig en advokat och tänkte dra hela skolledningen, stadsfullmäktige, borgmästaren och alla andra inblandade inför domstol för att få rätt att flytta sin dotter till en engelsk skola.

Målet togs upp med förtur, eftersom kvinnans dotter tvingats vara hemma från skolan i flera månader, och det följdes av en enorm pressbevakning.

Engelskt rättsväsende är icke i händerna på invandringslobbyn, trots att denna skaffat sig kontroll över de flesta av landets tidningar, radio- och TV-stationer. Domaren hyste därför inte minsta tvivel om att kvinnan var i sin fulla rätt att flytta dottern till en annan skola, där språket var engelska och traditioner var engelska. Och så fick det bli.

Under jämmer och vecklagan från invandringslobbyn körde så kvinnan sin dotter till den nya skolan, som ligger en bit utanför staden. Några av lobbyns modigaste medlemmar hade ändå ställt sig utanför skolan, då den oskyldiga lilla flickan kom åkande. De mötte henne med skyltar som klart pekade ut hennes mor som rasist och nazist. I artiklar och intervjuer fastslog rasjämlighetsnämnden (motsvarande vår diskrimineringsombudsman, red anm.) att domen var renodlad rasism och att den var en skamfläck för det engelska rättsväsendet.

Inte många engelsmän - och inte heller många sansade invandrare, som det lyckligtvis finns många av i England - var överens med invandringslobbyn.

Engelskt "mumie-mål"

En annan illustrativ liten berättelse från det verkliga livet i England:

Till en mycket fin privat internatskola i Kent - en skola som funnits i nära 350 år - hade tre stenrika muslimska familjer anmält sina döttrar. Det är sedan länge tradition att flickor från alla länder är välkomna till skolan som sjudit av en skön blandning, i synnerhet från de gamla samväldesländerna. Och man har i sann öppenhet och respekt för andra välkomnat katoliker, hinduer och många, många muslimska flickor från de rika arabstaterna. Och alla har som en naturlig åtgärd i gengäld alltid anpassat sig till skolans seder och skick. För det var ju en skola där väntelistorna var långa som sju svåra år, och där grevinnor, furstinnor och prinsessor hade gått - och fortfarande gick.

Nu var det emellertid ett par år efter det att Rushdie-affären tagit sin början, och muslimerna i England vädrade morgonluft. De tre flickorna, som i vederbörlig ordning skrivits in, infann sig första dagen iklädda den traditionella muslimska dräkten med övertäckt hår och långa klädnader och hade dessutom med sig ett brev om att flickorna inte skulle delta i vare sig religionsundervisning eller gymnastik, där man ju kunde riskera att trädgårdsmästaren skulle få se ett par flickben.

De övriga 75 flickorna som började skolan hade glatt inställt sig, reglementsenligt klädda i skolans gamla uniform: vit skjorta, grön jacka och kjol, snygga mörka skor och en nätt liten sommarhatt.

De tre muslimska flickorna var inte särskilt stolta över situationen, men de måste givetvis göra vad deras imam beordrat dem till. Och då skolans ledning inte ville ha bråk första dagen, nöjde sig rektorn med att vid skoldagens slut skicka ett vänligt brev hem till flickornas föräldrar med besked om att flickorna - liksom alla andra flickor på skolan - skulle bära den reglementsenliga skoluniformen och att skolan förväntade sig att också dessa tre flickor inom en vecka skulle vara korrekt klädda.

Å föräldrarnas vägnar svarade den muslimske prästen - inte helt överraskande - att detta kunde det över huvud taget inte bli tal om, ty muslimerna hade slutat att vika sig för kristna traditioner.

Rektorn kontaktade skolstyrelsen som omgående enades om att de tre flickorna skulle betraktas som relegerade från skolan, men att de var hjärtligt välkomna åter, när de var ordentligt och reglementsenligt klädda.

Det var denna avstängning som muslimerna önskade. Och nu gick invandringslobbyn åter i ställning: ett nytt mål skulle vinnas, och medlet skulle vara påståenden om rasism, även om skolan hade en hundraårig tradition av att all världens folkslag, raser och religioner varit välkomna till skolan i Kent. Men sådana fakta gör inte riktigt något intryck på invandringslobbyn.

Skolan stämdes för rasdiskriminering, och de dyraste och bästa advokaterna anlätades för att föra saken till seger. De stackars flickorna blev förstasidesstoff i engelska tidningar och lät sig intervjuas i radio och TV, där de troget och med uttryckslösa ögon upprepade det som deras andlige ledare hade sagt åt dem att säga: om hur underbart det var för dem att just de blivit utsedda till islams försvarare och att det var en sorts heligt krig, om än med andra medel än dem vi är vana att se från Mellanöstern.

Självfallet förlorade skolan målet. Det fördes till högsta instans, och rätten fastslog att skolan inte hade någon som helst rätt att blanda sig i religiösa sedvänjor, och att det var diskriminering och rasism att göra det.

Efter ett år startade flickorna så sin skolgång i den gamla ärorika skolan i Kent, där 350 år gamla traditioner inte längre kan bibehållas, eftersom skolan nu har rättens utslag på att de var rasistiska och diskriminerande.

Muslimskt kristendomshat

Ghulam Sarwar - direktör för Storbritanniens Muslim Educational Trust - är muslim, så han får lov att uttala sig om särskilt uppdelade skolor - endast för muslimer givetvis (om motsatt synpunkt framfördes, att man borde inrätta särskilda skolor uteslutande för kristna engelska barn, skulle helvetet bryta löst i England).

Ghulam Sarwar säger: "Engelska seder är motbjudande och i strid mot alla sunda muslimska tänkesätt. De symboliseras av spruckna äktenskap, blandning av könen, lösaktig moralisk standard, alkoholism och spridandet av otäck publikationer. Dessa obehagligheter kan och skall hållas på avstånd, och detta kan endast ske genom att åtskilja muslimska barn från icke-muslimska. Det kan ske på det sättet att så snart vi muslimer får majoritet i en skolas föräldranämnd, bör vi göra vad vi kan för att hela undervisningen ska bli muslimsk, så att muslimska tänkesätt genomsyrar hela undervisningssystemet. På så sätt kommer det inte att dröja länge innan resten av barnen antingen har blivit muslimer, eller av sina föräldrar flyttats till en annan skola. Därigenom skapas plats för nya muslimska barn".

Sarwars högra hand är en tysk lärare vid namn Mustaqim Bleher som låtit omvända sig till islam. Denne germanske muhammedan har följande säregna uppfattning om vad utbildning är:

"I våra skolor, i de skolor vi nu håller på att starta överallt, genomsyrar islam allt vi företar oss. Geografi t ex är alltför eurocentriskt i de engelska skolorna. Vårt centrum är Mecka, inte Bryssel eller London. I samhällskunskap ska allt tal om homosexualitet, feminism och annan stötande litteratur vara bannlyst.

Historia är ett kapitel för sig: i Europa har vi vant oss vid att muhammedanismen var boven. Detta ändrar vi på. Vi lär dem om svinet Richard Lejonhjärta och om det avskyvärda i allt det han stod för, och när det gäller naturvetenskap är utvecklingsläran bannlyst. För oss muslimer går religion och vetenskap hand i hand". Så långt Mustaqim Bleher, denna germanska muhammedan som med tysk ordning och noggrannhet har tagit på sig att röja upp i den dekadenta brittiska vardagen. Inte någon lustig kombination!

Islamiska överväganden - om "heligt krig" i England!

Rushdie-affären skapade problem för de brittiska muslimerna på en rad områden, även för dem själva i deras egna grupper.

Muslimernas ledare i Bradford, dr Akhtar, är inställd på att det snart kommer till en riktig uppgörelse mellan muslimerna och engelsmännen, även om han ännu inte har klart för sig hur uppgörelsen kommer att ta sig ut. Han säger:

"De muslimer som inte tål att leva i ett England infekterats av Rushdie-viruset, bör allvarligt överväga två olika möjligheter: antingen att emigrera till Islams Hus "Hijra", eller förklara England "Jihad" - heligt krig. Det sistnämnda kan synas omöjligt, eftersom det är så många engelsmän mot oss, men det behöver inte vara omöjligt, ty vi har Allah på vår sida, och England liksom alla andra länder i världen tillhör Allah, så han kommer att hjälpa oss i vår kamp".

Dr Akhtar fortsätter:

"Det råder inget tvivel om att, om muhammedanerna väljer "hijrah", d v s emigration till Islams Hus, skulle det mötas av stor välvilja från den brittiska regeringen - men icke-muslimer ombeds vänligen ha i åtanke att senaste gången det var "hijrah", då muslimerna samlades i Islams Hus, slutade det med en explosion som fick den förenade muslimska makten att sprida sig till de omkringliggande länderna med blixstens hastighet, både militärt och andligt".

Med andra ord: Oavsett hur vi gör kommer det att bli bråk! Det är ju inte särskilt goda utsikter för de oskyldiga engelsmännen.

Medan England sov -!

Det oroande - och det som kanske skiljer England från Danmark - är att det i England inte tycks förekomma någon riktig diskussion om det muslimska hotet - undantagandes de få gånger, när massdemonstrationer och flammade bål på gatorna väcker befolkningen genom TV.

Beslutsfattarna är fortfarande förvånansvärt handlingsförlamade, och de inflytelserika grupperna i England bor fortfarande i områden, där den muslimska inflyttningen ännu är obefintlig eller i varje fall föga märkbar.

I de så kallade "rural areas" i grevskapen runt London bor de rika, de inflytelserika - de som har makten i England (lite överdrivet uttryckt, men inte helt fel).

De bor i sina små byar i Surrey, i Hertfordshire, i Kent, och företar sina halvannan timmes tågresor till London city varje dag - utan att göra mycket annat på resan än att läsa tidningarna: morgontidningarna på väg till arbetet och kvällstidningarna under hemresan.

För dessa människor är muslimerna något i stil med en exotisk lunchrestaurang i Soho, eller är det med pita med chili som man rycker åt sig på vägen hem.

Ute i byarna, fram mot kvällen, är det en bågare med grabbarna hemma på bypuben, och på lördagen är det cricket på allmänningen, och på söndagen är det grillfest hos grannarna. Undantagsvis får de höra från sin son eller dotter att en muslimsk arab har satt sin son eller dotter i samma internatskola. I övrigt är islam för dessa människor som en stad i Ryssland. Det kan verka som en

förenkling, men är icke desto mindre den avgörande förklaringen till att engelsmännen fortfarande i stor utsträckning låter problemet vara - och i stor utsträckning blundar för den närmast explosiva ökningen av den muhammedanska befolkningen.

En ökning som enligt salamimetoden innebär att den ena stadsdelen efter den andra i Birmingham, i Leeds, i Manchester och i London erövrar av islam, vilket medför att Islams Hus har en konstant ström av prelater på väg till schlaraffenlandet England. Under enbart det sista året har det öppnats 45 nya moskéer i England, det är en var åttonde dag. Och skola efter skola skjuter upp med muslimska lärarkrafter och styrs av imamernas visitationer, precis som vi tidigare hade kyrkliga visitationer i skolorna - om än av betydligt trevligare slag.

Steg för steg

Bradford har redan fallit helt i muslimernas händer - med en muslimsk borgmästare och majoritet i kommunstyrelsen. Följden har blivit att det inte längre beviljas några utskänkningstillstånd och att klassiska pubar därför tvingas stänga vid ägarbyten, liksom att kommunala ungdomsklubbarna nu mister sina bidrag, eftersom det rör sig om blandade klubbar, där pojkar och flickor möts.

Bradford har ungefär en halv miljon invånare och är näst efter Birmingham den största stad, där utvecklingen går i samma riktning. Birmingham kommer att ha blivit muslimskt före år 2020, spår vissa iakttagare. Som miljonstad är Birmingham en avgörande bastion för islam som numera öppet spekulerar i maktövertagande. Skapandet av det islamska "parlamentet" var det första steget, och det ena uttalandet efter det andra från de muslimska ledarna kan tydas i den riktningen.

Islams nyttiga idioter

En gång på 60-talet fanns det enstaka labourstyrda kommuner i Storbritannien, som var mycket angelägna om att invandrarna skulle ha möjlighet att bevara sin egen kultur, och det beviljades rundhänta bidrag till muslimska invandrarföreningar. Pengarna förvaltades givetvis av föreningarnas prelater som med förtjusning tog emot dem och använde gåvan till att sprida islam.

Bruket att dela ut pengar för att muhammedanerna ska kunna utvidga sitt fundamentalistiska och kvinnoföraktande imperium, är numera helt och fullständigt försvunnet. Och en engelsk journalist som jag informerade att den metoden nu tagits upp av danska kommuner, förfasade sig och frågade om danskarna var helt från vettet; och, tillfogade han så:

"Det är bara nyttiga idioter som engelsmän och danskar (och värst av alla svenskarna, red anm.) som tror att om vi bara är hyggliga och givmilda mot islam, så kommer islam också att visa hygglighet och givmildhet mot oss, när den tiden kommer".

Texten är hämtad från www.friinformation.com

Skrivet av Ace Rimmer den 9 februari 2000, 10:26 från 212.151.44.5